

Ks. TADEUSZ SYCZEWSKI
Drohiczyn

NOWY OBRZĘD KORONACJI WIZERUNKU NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY

Obrazy i rzeźby przedstawiające postać Matki Najświętszej są dosyć często przedmiotem uroczystych koronacji. Akt koronacyjny świadczy o randze danego kościoła, sanktuarium czy wizerunku Maryi Panny. Już w starożytności dokonywano koronacji królów, cesarzy, a także papieży w celu zaznaczenia ich suwerennej władzy, jaką zostali obdarzeni. Zwyczaj ten zachował się jeszcze do dzisiaj w niektórych zakonach czy kongregacjach żeńskich. W Kościele prawosławnym podczas liturgii małżeńskiej nowożeńcom nakłada się korony, co symbolizuje zaślubiny Chrystusa ze swoim Kościołem. W późniejszym okresie z okazji nadzwyczajnych okoliczności zaczęto nakładać korony także wizerunkom świętych. Zawieszano przed nimi również drogocenne przedmioty, najczęściej ze złota i srebra, by w ten sposób wyrazić swoją cześć i wdzięczność za otrzymane przez ich wstawiennictwo łaski. Wśród świętych tym obrzędem została szczególnie wyróżniona Matka Boża¹

Koronacje wizerunków Bogurodzicy, dokonywane podczas uroczystości liturgicznych, z biegiem czasu zdobywały coraz szerszy zasięg i wyższość nad innymi koronacjami. Przejaw czci Matki Najświętszej w postaci koronacji wizerunków przedstawiających jej oblicze wyrósł z pobożności ludowej. Od soboru efeskiego (431 r.) bardzo często Jej postać przedstawiano w królewskim diademie, niekiedy siedzącą na tronie. Nierzadko na tych obrazach przedstawiony jest Syn Boży nakładający Maryi jaśniejącą koronę². Dość szybko przyjęło się to na Wschodzie i Zachodzie. Zwyczaj koronowania obrazów pojawia się w XVI w. i szybko się rozpowszechnia w całym Kościele³

Do rozwoju koronacji wizerunków Matki Najświętszej przyczyniło się zainteresowanie papieży. Historia zna przypadki koronowania obrazów przez papieży. Pius VII koronował osobiście dwa obrazy, Klemens VIII dokonał koronacji obrazu *Salus populi* z Bazyliki Matki Bożej Większej z drogocenną koroną z kamieni szlachetnych⁴

---

¹ Por. *Z dawna Polski Tyś Królową. Przewodnik po sanktuariach maryjnych. Koronowane wizerunki Matki Bożej 1717–1983*, Szymanów 1983, s. 14.

² Por. PIUS XII, Encyklika *Ad Caeli Reginam*, 11 października 1954 r., AAS 46 (1954), s. 632–633.

³ Por. *tamże*, s. 633; *Z dawna Polski Tyś królową*, s. 14–15.

⁴ Por. B. NADOLSKI, *Liturgika. Liturgia i czas*, t. II, Poznań 1991, s. 153.

W 1897 r. Kongregacja Rytów zatwierdziła na nowo opracowany na podstawie rytu stosowanego przez Kapitułę Stolicy Apostolskiej obrzęd koronacji, który służył aż do 1961 r., czyli do przedsoborowego wydania *Pontyfikat*u rzymskiego⁵

Sobór Watykański II w konstytucji *Sacrosanctum Concilium* polecił dokonać rewizji ksiąg liturgicznych⁶. Stąd też Święta Kongregacja ds. Sakramentów i Kultu Bożego uznała za właściwe przejrzeć obrzęd koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny, by dostosować go do charakteru i norm odnowy liturgii. Ojciec święty Jan Paweł II dnia 25 marca 1981 r. zatwierdził nowy *Obrzęd koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny* opracowany przez Kongregację ds. Sakramentów i Kultu Bożego.

Konstytucja dogmatyczna o Kościele przypomina, iż

Rozmaite (...) formy pobożności względem Bożej Rodzicielki, jakie Kościół zatwierdził w granicach zdrowej i prawowiernej nauki ze względu na warunki czasu i miejsca oraz na charakter i mentalność wierzących, sprawiają to, że gdy czci doznaje Matka, to i Syn, przez którego wszystko zostało stworzone (por. Kol 1,15-16) i w którym według woli wiekuistego Ojca „zamieszkała cała Pełnia” (Kol 1,19)⁷

Papież Paweł VI w adhortacji apostolskiej *Marialis cultus* mówi, iż cześć dla Matki Bożej daje wszystkim wierzącym sposobność wzrastania w łasce Bożej, w czym należy dostrzec najwyższy cel działalności duszpasterskiej⁸.

Jan Paweł II w encyklice *Redemptoris Mater* przypomina myśl Soboru Watykańskiego II, że Matka Boża doznaje ze strony Kościoła szczególnej czci. To do niej w różnych modlitwach wierni uciekają się w swoich przeciwnościach i potrzebach. Papież podkreśla, że jest to kult zupełnie wyjątkowy. Zawiera i wyraża tę głęboką więź, jaka istnieje pomiędzy Matką Chrystusa a Kościołem⁹

Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii nakazuje, aby pobożność maryjna oparta była na określonych zasadach. Najpierw winna ona mieć charakter trynitarny, wyróżniający i określający kult Boga w objawieniu nowotestamentalnym. Następnie ma się odznaczać charakterem chrystologicznym, który jasno ukazuje jedyne pośrednictwo Jezusa Chrystusa. Wymiar pneumatologiczny z kolei wyraża prawdę, że każda autentyczna forma pobożności pochodzi od Ducha Świętego. Charakter eklezjalny zaś podkreśla, że ochrzczeni, którzy tworzą Lud Boga, gromadzą się w imię Pana i są zjednoczeni i rozmodleni we wspólnocie¹⁰ Zdrowe przejawy maryjnej poboż-

⁵ Por. *tamże*.

⁶ Por. KL 25.

⁷ Por. KK 66.

⁸ Por. PAWEŁ VI, Adhortacja apostolska *Marialis cultus*, w: *Jak czcić Maryję?*, Niepokalanów 1984, nr 57.

⁹ Por. JAN PAWEŁ II, Encyklika *Redemptoris Mater*, w: *Encykliki Ojca Świętego Jana Pawła II*, t. I, Kraków 1996, nr 42; KK 62, 63, 66.

¹⁰ KONGREGACJA DS. KULTU BOŻEGO I DISCYPLINY SAKRAMENTÓW, *Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii. Zasady i wskazania*, Poznań 2003, nr 186.

ności ludowej powinny odwoływać się zawsze do Pisma Świętego i mają współgrać z zasadami ekumenicznymi. Ponadto winny one uwzględniać aspekt antropologiczny i eschatologiczny. Zasada misyjna uwydatnia natomiast mandat misyjny Kościoła, w którego posłannictwie ważną rolę odgrywa dawanie świadectwa¹¹.

Kodeks prawa kanonicznego zaznacza, że dla umocnienia świętości wiernych Kościół poleca szczególnej i synowskiej czci chrześcijan Maryję, którą Chrystus ustanowił Matką wszystkich ludzi¹².

Bardzo ważnym przejawem czci Matki Najświętszej w historii Kościoła jest zwyczaj ozdabiania królewskimi koronami wizerunków Maryi odznaczających się wyjątkowym kultem wśród wiernych danej diecezji, regionu czy narodu.

1. Normy ogólne dotyczące koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny

Drugi Polski Synod Plenarny stwierdza:

Koronacje obrazów i figur Matki Bożej, starannie przygotowane i głęboko przeżyte, są sposobnością odrodzenia religijnego mieszkańców danego regionu czy miejscowości. Stary włoski zwyczaj uczczenia Maryi po misjach ludowych przez nałożenie korony z kwiatów, ujęty w normy prawa, stał się w Polsce popularny — w ostatnich latach dokonano wielu koronacji obrazów i figur Maryi. Akty te świadczą o żywej wierze i pobożności ludu. Wymagane do koronacji pozwolenie papieskie podnosi rangę sanktuarium, poświadczając zarówno długotrwałość kultu, jak i jego intensywność¹³

Obrzęd koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny zawarty jest w *Pontyfikale rzymskim*. Na polecenie ojca świętego Kongregacja Kultu Bożego ustaliła następujące normy dotyczące przeprowadzenia obrzędu koronacji. Do koronacji dopuszcza się tylko malowane bądź rzeźbione wizerunki Najświętszej Maryi Panny. Koronowane mogą być tylko obrazy stare, odznaczające się cudownym charakterem oraz cieszące się sławą. Nie można koronować wizerunków świętych i błogosławionych. Jeżeli dany obraz lub rzeźba ukazuje Matkę Bożą wraz ze Zbawicielem, to wówczas należy koronować oba wizerunki¹⁴

Obrzęd koronacji jest wyrazem żywej wiary i pobożności ludu. Stąd też Stolica Apostolska przypomina, że wizerunki przeznaczone do koronacji mają odznaczać się wyjątkową czcią ze strony wiernych. Koronacja ma być owocem pragnień i miłości wierzących do Maryi. Obrzędu tego powinien dokonywać biskup diecezjalny zgodnie z przepisami i według obrzędów zawartych w *Pontyfikale rzymskim*. Gdyby sam biskup nie mógł dokonać tego obrzędu, może powierzyć to zadanie innemu bis-

¹¹ Por. *tamże*.

¹² Por. KPK 1186.

¹³ *II Polski Synod Plenarny (1991–1999)*, Poznań 2001, nr 37, s. 272.

¹⁴ Por. KONGREGACJA KULTU BOŻEGO, *Normy Kongregacji Kultu Bożego dotyczące koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny*, AAS 65 (1973), s. 280–281.

kupowi bądź kapłanowi, szczególnie dzielącemu z nim pasterską troskę o wiernych, w których kościele doznaje czci wizerunek przeznaczony do koronacji¹⁵. Sama korona ma być starannie wykonana, powinna odznaczać się prostotą i pięknem¹⁶. Należy unikać zbytniego przepychu oraz licznych i wspaniałych klejnotów, które nie zgadzają się ze skromnością chrześcijańskiego kultu. Należy to wziąć pod uwagę ze względu na warunki materialne wiernych, a szczególnie brak pracy czy ubóstwo.

Kongregacja Kultu Bożego przypomina także o tym, że aby mogła dokonać się koronacja jakiegoś wizerunku „w imieniu i powagą Papieża”, co odbywa się przez delegata papieskiego, wymaga się, aby przedmioty tego kultu odgrywały ważną rolę w Kościele albo w jakimś kraju, czy regionie¹⁷. Samych wiernych przed obrzędem koronacji należy pouczyć o jego znaczeniu i charakterze czysto religijnym. To wszystko ma służyć głębszemu przeżyciu liturgii koronacyjnej¹⁸.

Żeby mogła dokonać się koronacja wizerunku Matki Bożej, należy uzyskać zgodę Stolicy Apostolskiej. Dlatego też w odpowiednim czasie winno się wysłać do Kongregacji Kultu Bożego prośbę biskupa diecezjalnego lub konferencji episkopatu — zależnie to od tego, czy wizerunek czczony jest w diecezji, danym regionie czy w narodzie. Następnie należy podać krótką historię wizerunku z podkreśleniem czci ludu dla niego. Dołączyć trzeba także pisma, prośby i podpisy osób duchownych i świeckich, które popierają prośbę i w ten sposób wyrażają pragnienia wiernych w tej sprawie. Upoważnienia do koronacji „w imieniu i powagą Papieża” udziela się specjalnym dekretem Kongregacji Kultu Bożego i pismem apostolskim w formie *breve*¹⁹.

Sam obrzęd koronacji winien odbyć się w uroczystość bądź święto Najświętszej Maryi Panny lub w inny dzień świąteczny. Nie powinien mieć miejsca w największe uroczystości Pańskie czy też w dni o charakterze pokutnym²⁰.

Do obrzędu należy przygotować odpowiednio sam kościół oraz to wszystko, co jest konieczne do sprawowania czynności liturgicznych. Podczas koronacji używa się szat liturgicznych koloru białego. Zależnie od warunków obrzęd może mieć miejsce podczas Eucharystii bądź w czasie nieszporów, albo w łączności z liturgią słowa²¹. Każda z tych form powinna być należycie przygotowana od strony duchowej i zewnętrznej. Wymaga to dużego wysiłku ze strony duszpasterzy, wiernych oraz służby liturgicznej.

¹⁵ Por. *Wprowadzenie teologiczne i pastoralne, w: Obrzęd koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny* (wydanie wzorcowe), Katowice 2004, nr 8.

¹⁶ Por. *tamże*, nr 2–3.

¹⁷ Por. *tamże*, nr 4.

¹⁸ Por. *tamże*, nr 7.

¹⁹ Por. *tamże*.

²⁰ Por. *tamże*, nr 9.

²¹ Por. *tamże*, nr 11–12.

2. Koronacja wizerunku Najświętszej Maryi Panny podczas mszy świętej

Jeśli przepisy liturgiczne na to pozwalają, celebryje się mszę świętą o Najświętszej Maryi Pannie Królowej z dnia 22 sierpnia lub inną, odpowiadającą wezwaniu maryjnemu, jakie przedstawia wizerunek, który ma być koronowany. Eucharystię sprawuje się jak zwykle do Ewangelii i homilii włącznie²².

Obrzęd koronacji składa się z dwóch części: z dziękczynienia i wezwania oraz nałożenia koron. Po homilii usługujący przynoszą do biskupa korony (lub tylko jedną koronę), które mają być nałożone na wizerunek Chrystusa i Jego Matki. Następnie biskup odmawia specjalną modlitwę. Zasadniczą treścią tej modlitwy jest uwielbienie Pana Boga za tajemnicę Wcielenia i pokorną postawę Matki Bożej. Podkreśla się szczególnie to, że Jezus Chrystus zasiada jako Król i Pan po prawicy Ojca. Maryja Dziewica została wybrana na Rodzicielkę Odkupiciela i na Matkę wszystkich ludzi, została wywyższona ponad chóry anielskie i króluje w chwale z Synem, wstawiając się za wszystkimi ludźmi jako Królowa Miłosierdzia. Modlitwa ta zachęca wszystkich do naśladowania Jezusa i Maryi w pokornym życiu, pełnym dobroci i miłości do braci. Uwieńczeniem takiego stylu życia będzie korona chwały²³.

Także i Dziewica, która sama się nazwała Twoją służebnicą,
została wybrana na Rodzicielkę Odkupiciela
i na prawdziwą Matkę wszystkich ludzi.
Teraz wywyższona ponad chóry anielskie,
króluje w chwale z Synem
i wstawia się za wszystkimi ludźmi
jako Pośredniczka łask i Królowa miłosierdzia (...).
Niech idą śladami Jezusa i Maryi, niech służą Tobie
i wypełniając przykazanie miłości,
niech sobie wzajemnie spieszą z pomocą (...).
Niech przez pokorne życie na ziemi
zasłużą na wywyższenie w niebie,
gdzie Ty wieńczysz koroną chwały
tych, którzy Tobie wiernie służą.

Po tej modlitwie biskup kropi korony lub koronę wodą święconą i w milczeniu ozdabia wizerunek Najświętszej Maryi Panny. Jeśli wizerunek przedstawia Maryję z Dzieciątkiem, wówczas najpierw koronuje się wizerunek Jezusa Chrystusa, a potem Jego Matki²⁴. W czasie śpiewu odpowiedniej pieśni czy antyfony celebrans okadza wizerunek Najświętszej Maryi Panny. Po ukończeniu śpiewu odmawia się modlitwę powszechną i dalej celebryje Eucharystię w zwykły sposób²⁵.

²² *Obrzęd koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny*, nr 13–14, s. 13.

²³ *Tamże*, nr 15.

²⁴ *Tamże*, nr 16.

²⁵ *Tamże*, nr 18–19.

Po mszy świętej śpiewa się antyfonę *Witaj, Królowo* lub *Witaj, niebios Królowo*, w okresie paschalnym zaś *Królowo nieba, wesel się* lub zamiast niej inną odpowiednią pieśń na cześć Maryi.

3. Koronacja wizerunku Najświętszej Maryi Panny podczas nieszporów

Nieszpory mają wielkie znaczenie jako modlitwa wspólnoty wiernych. Ta modlitwa, która wznosi się jak dym kadzidła przed tronem Boga (por. Ps 141), jest także pamiątką naszego Odkupienia. Można ją rozumieć także jako rzeczywistą ofiarę wieczną, którą przekazał nam Jezus Chrystus, złożoną przez Niego podczas Ostatniej Wieczerzy z Apostołami, na której dał początek sakramentom Kościoła²⁶. Nieszpory mają także charakter maryjny. Dlatego też obrzęd koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny podczas nieszporów ma swoją wymowę. Jeśli przepisy liturgiczne na to pozwalają, celebryje się nieszpory o Najświętszej Maryi Pannie Królowej z 22 sierpnia bądź też odpowiadające wezwaniu Maryjnemu, jakie przedstawia wizerunek przygotowany do koronacji²⁷.

Nabożeństwo to składa się z następujących części: obrzędów wstępnych, czytania słowa Bożego, dziękczynienia i wezwania, nałożenia korony, hymnu *Wielbi dusza moja Pana*, próśb, *Ojcze nasz*, modlitwy końcowej, błogosławieństwa i antyfony jak podczas mszy świętej.

Nieszpory rozpoczynają się jak zwykle. Po wierszu wstępnym i doksologii *Chwała Ojcu*, przed hymnem, biskup przemawia do uczestników liturgii, by wprowadzić ich w obrzęd. Może posłużyć się gotowym tekstem lub własnymi słowami. Następuje hymn, a po nim śpiew lub recytacja psalmów z własnymi antyfonami. Po psalmach odczytuje się odpowiednie czytanie dłuższe wybrane z tekstów przeznaczonych na uroczystości czy święta maryjne, ze szczególnym uwzględnieniem 22 sierpnia. Biskup wygłasza homilię. W dalszej kolejności — po krótkim milczeniu, które jest zalecane przez Sobór Watykański II w odpowiednim czasie przy wszelkich czynnościach liturgicznych²⁸ — śpiewa się responsorium krótkie lub pieśń o podobnej treści²⁹.

Po skończeniu śpiewu usługujący przynoszą do celebransa korony lub koronę, które mają być założone na wizerunek Chrystusa i Jego Matki. Następnie biskup odmawia specjalną modlitwę dziękczynienia i wezwania, jak podczas mszy świętej³⁰.

²⁶ Por. *Ogólne wprowadzenie do liturgii godzin*, w: *Liturgia godzin*, t. 1, Poznań 1982 (dalej: OWLG), nr 40, s. 44.

²⁷ *Obrzęd koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny*, nr 21, s. 17.

²⁸ KL 30; OWLG 201–203.

²⁹ Por. *Obrzęd koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny*, nr 22–26, s. 17–18.

³⁰ Por. *tamże*, nr 27, s. 19–20.

Po modlitwie dziękczynnej celebrans kropi korony lub koronę wodą święconą i w milczeniu ozdabia wizerunek Najświętszej Maryi Panny. Jeśli wizerunek ukazuje Matkę Bożą z Dzieciątkiem, to wówczas najpierw koronuje się wizerunek Syna, a potem Jego Matki³¹

Po nałożeniu korony śpiewa się Pieśń Najświętszej Maryi Panny z antyfoną, jak zwykle w niesporach³². Ukazuje ono tę wieczorną modlitwę jako wielkie dziękczynienie, uwielbienie i wychwalanie Boga. Przez kantykt *Magnificat* modlitwa ta otrzymuje akcent maryjny³³. Podczas śpiewu biskup okadza ołtarz, krzyż oraz wizerunek Maryi. Następuje modlitwa powszechna w specjalnej formie. Ma ona charakter błagalny. Przede wszystkim modlimy się w intencjach Kościoła, za zbawienie świata, za tych, którzy są dotknięci biedą, chorobą, strapieniem, smutkiem, za pokój, za zmarłych³⁴.

Następnie biskup wypowiada wstęp do modlitwy *Ojcze nasz*, która jest śpiewana przez wszystkich, a zatem ma charakter powszechny. Każda godzina liturgiczna kończy się modlitwą końcową, która stanowi w pewnym sensie jej dopełnienie³⁵

Biskup błogosławi lud jak zwykle. Na zakończenie śpiewa się antyfonę maryjną: *Witaj, Królowo, Witaj, niebios Królowo*, a w okresie paschalnym *Królowo nieba, wesel się* bądź inną odpowiednią pieśń maryjną.

4. Koronacja wizerunku Najświętszej Maryi Panny w łączności z liturgią słowa

Trzecia forma koronacji wizerunku Najświętszej Maryi Panny może mieć miejsce podczas liturgii słowa. Słowo Boże jest fundamentalnym elementem każdej liturgii. Obecność słowa Bożego w liturgii sprawia, że jest ono wydarzeniem słowa. Działanie słowa Bożego daje człowiekowi okazję, by odpowiedział na inicjatywę samego Boga³⁶.

Koronacja wizerunku Matki Najświętszej podczas liturgii słowa Bożego składa się z następujących części: obrzędów wstępnych, czytania słowa Bożego, dziękczynienia i wezwania, nałożenia korony, Litanii do Najświętszej Maryi Panny wraz z modlitwą oraz zakończenia obrzędu.

Po zgromadzeniu się wiernych w świątyni celebrans koronacji wraz z asystą przy śpiewie antyfony przeplatanej Ps 45(44) bądź odpowiedniej pieśni ku czci Matki

³¹ Por. *tamże*, nr 28, s. 20.

³² Por. *tamże*, nr 29, s. 20.

³³ Por. J. JANICKI, E. PIOTROWSKI, *Elementy składowe liturgii godzin*, w: W. ŚWIERZAWSKI (red.), *Liturgia uświęcenia czasu*, Kraków 1984, s. 115.

³⁴ Por. *tamże*, s. 123.

³⁵ Por. *tamże*.

³⁶ Por. B. NADOLSKI, *Wprowadzenie do liturgii*, Kraków 2004, s. 87–88.

Bożej udaje się na miejsce, gdzie ma dokonać się koronacja. Pozdrowia wiernych, jak podczas każdej liturgii. Następnie przemawia do zgromadzonych, aby w ten sposób wprowadzić w obrzęd. Odmawia specjalną modlitwę, której zasadniczą treścią jest prośba, abyśmy za wstawiennictwem Maryi, której wizerunek ozdabiamy koroną, osiągnęli chwałę przygotowaną w królestwie niebieskim³⁷

Podczas liturgii słowa czyta się odpowiednio dobrane teksty Pisma Świętego. Obrzęd proponuje, aby wybrać te fragmenty, które są przeznaczone na uroczystości bądź święta, szczególnie przewidziane na dzień 22 sierpnia (Iz 9,1-3.5-6; Łk 1,26-38). Między czytaniem śpiewa się odpowiednio dobrany psalm responsoryjny. Można zachować także milczenie. Czytanie Ewangelii winno zajmować centralne miejsce. Zawsze powinna być homilia, która należy do celebransa³⁸.

Po skończeniu śpiewu usługujący przynoszą koronę bądź korony, które mają ozdabiać wizerunek Syna Bożego i Jego Matki. Następnie biskup odmawia specjalną modlitwę dziękczynienia i wezwanie — podobnie jak podczas mszy świętej czy niesporów. Po tej modlitwie celebrans kropi korony bądź koronę wodą święconą i w milczeniu ozdabia wizerunek Najświętszej Maryi Panny. Po nałożeniu korony śpiewa się antyfonę podaną w obrzędzie lub odpowiednią pieśń. W tym czasie biskup okadza ukoronowany wizerunek Matki Najświętszej³⁹

Następnie śpiewa się Litanię do Matki Bożej podaną w obrzędzie koronacji albo odbywa się modlitwa powszechna jak podczas mszy świętej czy niesporów. Litanię celebrans kończy modlitwą i na zakończenie udziela błogosławieństwa, a następnie rozsyła wiernych, jak podczas każdego nabożeństwa.

Na zakończenie śpiewa się antyfonę maryjną: *Witaj, Królowo, Witaj, niebios Królowo*, a w okresie paschalnym *Królowo nieba, wesel się* bądź inną odpowiednią pieśń maryjną.

5. Zakończenie

Przez obrzęd koronacji wizerunku Matki Najświętszej Kościół wyznaje, iż rola Maryi w dziele Odkupienia człowieka jest wielka (por. 1 P 1,18-19; Ap 5,10). Matka Boża, wyrażając swoje *fiat*, podtrzymując zjednoczenie ze swoim Synem aż do krzyża, trwając na modlitwie z Kościołem oraz wypełniając Bożą wolę, zasłużyła na „koronę sprawiedliwości” (por. 2 Tm 4,8) oraz „koronę życia” (por. Jk 1,12; Ap 2,10) i „koronę chwały” (por. 1 P 5,4) obiecaną przez Boga tym, którzy do końca wierni będą Jego nauce. Dlatego też Sobór Watykański II w *Konstytucji dogmatycznej o Kościele* stwierdza, że Niepokalana Dziewica

³⁷ Por. *tamże*, nr 35.

³⁸ Por. *tamże*, nr 36–37.

³⁹ Por. *tamże*, nr 38–40.

(...) dopełniwszy biegu życia ziemskiego, z ciałem i duszą wzięta została do chwały niebieskiej i wywyższona przez Pana jako Królowa wszystkiego, aby bardziej upodobniła się do swego Syna, Pana panujących (por. Ap 19,6) oraz zwycięzcy grzechu i śmierci⁴⁰

Koronacja obrazów i figur Matki Syna Bożego, dobrze przygotowana i głęboko przeżyta, jest jedną z bardzo znaczących form pobożności Ludu Bożego i stanowi okazję do odrodzenia życia religijnego ludzi danej miejscowości czy nawet regionu lub diecezji. Wskazana jest organizacja rekolekcji czy nawet misji parafialnych przed tym obrzędem.

Dobrze byłoby także przygotować odpowiednie misterium ukazujące ważniejsze wydarzenia związane z tymi wizerunkiem, ze szczególnym podkreśleniem doznanych cudów. Pożyteczna mogłaby być również inicjatywa wydania odpowiednich książek, modlitewnika czy folderów, które służyłyby przybywającym do tego miejsca pielgrzymom.

W miejscu, gdzie znajduje się koronowany wizerunek Matki Najświętszej, winno być bogatsze życie liturgiczne. Należy obchodzić w sposób uroczysty kolejne rocznice koronacji oraz zwracać szczególniejszą uwagę na dni i miesiące poświęcone Maryi. Warto zachęcać grupy formacyjne istniejące na terenie parafii, dekanatu czy diecezji do częstszego nawiedzania tego miejsca. To wszystko ma prowadzić do głębszego zjednoczenia z Bogiem przez wstawiennictwo Maryi.

---

⁴⁰ KK 59.